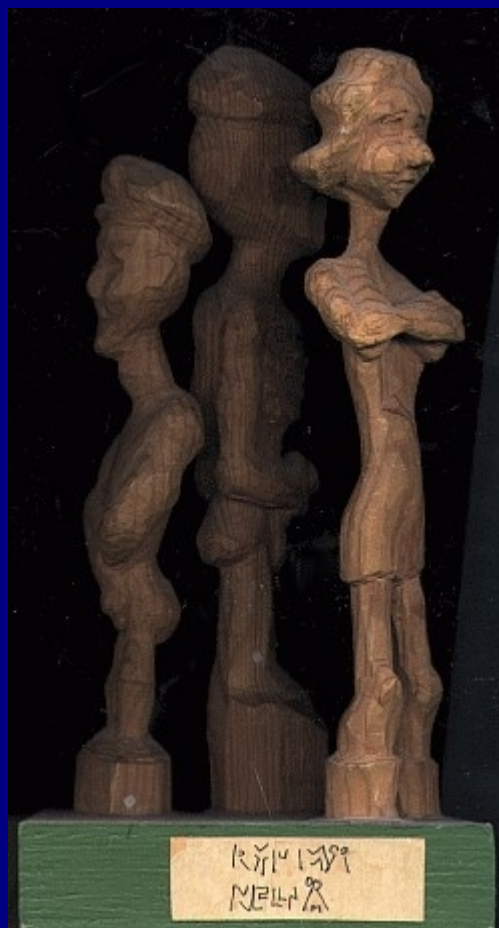

Timo Kinnunen
Särkiniementie 16 A 41
70700 Kuopio
Finland

Tapaus *Ryhmä Neljä*

Ryhmä Neljän tapaus on vaikea selvittää, koska nykyisessä patsaskonfiguraatiossa on vain kolme jäsentä, eli se hypoteettinen neljäs jäsen näyttää kadonneen jonnekin matkan varrella. En edes minä tiedä missä se tällä hetkellä on, vai onko missään, vaikka olen itse veistellyt patsaan *junkkipuukolla* aikanaan Kankaan paperitehtaalla Jyväskylässä. Voin tosin osoittaa vain epäsuorin todistein, että ryhmän jäseniä oli alunperin neljä, mutta kukin saa nyt uskoa mitä tahtoo. Olipa heitä nyt vaikka sata, niin eihän se mitään muuttaisi. Joku voisi sanoa, että aina kun ajattelee, niin on olemassa. Minä vaan sanon, että koska tiedän veistäneeni ryhmän, jossa oli alunperin neljä jäsentä, on oikein ja kohtuullista nimittää veistosta *Ryhmä Neljäksi.*, vaikka *Sadankomitea* olisi paljon komeampi nimitys. Oliko tuo puuttuva jäsen sitten niin merkittävä, että veistoksen koko merkitys olisi voinut kadota sen mukana, ja kuvassa olisikin vain pari puupalasta? Ken tietää, ken tietää, mitä salattuja viestejä puuttuvaan renkaaseen saattoikaan sisältyä? No, allaoleva kuva ryhmästä on otettu skannerilla vuoden 2000 paremmalla puolella, ja täytyykin ihmetellä tätä kolmiulotteisuuden vaikutelmaa, jonka kuvaa tällä tavoin saa.

Ryhmässä on siis joskus ollut neljä vakituista jäsentä, kuten sanottu, ja kuten allaoleva päiväkirjasta poimimani piirroskin osoittaa, eli sen mukaan ryhmästä puuttuu pieni ja pullea, lippahattupäinen figuuri, joka seisoo kädet puuskassa pienen pömppävatsan päällä. Tuskinpa tämä hahmo on voinut aivan itse luoda merkityksen koko veistokselle, sillä sehän on melkein kuin **Heikki Kinnunen**, joka etsii sitä Viljoo. Onpahan vain ollut mukana eräänlaisena painolastina, tai tasapainottavana tekijänä. Ai niin, ettäkö päiväkirjasta? No, minä pidin nuorempana jonkin aikaa päiväkirjaa, jonne rustailin myös kuvia. Ajattelin näet, että raapustaisin niihin kuolemattomia säkeitä, joita sitten jälkipolvet tavailisivat silmissään uskovan harras tuijotus. No, saahan sitä aina kuvitella. Osa päiväkirjan sisältämisestä kuvista oli tosin melkoisen ruokottomia, mutta olenkin aina ollut jokseenkin irstas henkilö. Erässä, jo kadonneessa päiväkirjassani, oli mm. kuva Alfan tavaratalon *etutorista* Jyväskylässä, ja siinä oli tarjolla mm. *dissejä* ja *cicceleitä*.

Niin siis kuvat kulkevat omaa kulkuaan, ja kertovat omaa tarinaansa. Patsaan komponenttien paikan vaihdoksetkin johtunevat siitä, että liimaus on pettänyt, ja irronnut palikka on tullut liimattua toisin kuin se alunperin oli. Uskoisin vahvasti, että **Sokrateen** patsasta ei enää ole olemassakaan, vaikka se ei ryhmään kuulukaan, sillä ne ihmiset, joiden haltuun patsas jäi, eivät totisesti tunne vetoa filosofiaan, tai korkeampiin hengentieteisiin. Heille on aina riittänyt raha, ja sillä he kaiken ovat aina mitanneetkin. Onnettomat hölmöt. A niin, ja sitten se tuhannen taalan kysymys, että olisiko minusta voinut tulla ihan oikea taiteilija? Kenties, mutta en ole koskaan pitänyt mätään tekemisiäni *taiteena*. Se on tavallaan eräänlaista kuonaa, ja sinällään täysin tarpeetonta. Olisi voinut jäädä veistämättäkin, mutta tulipa tehtyä sekin. On vaikeaa veistää mäntypuuta pienellä veitsentyngällä, jota ei ole varsinaisesti tarkoitettu tällaiseen toimintaan. Tarinan opetus onkin, että alkää hyvät ihmiset veistellä *junkipuukolla*, vaan hankkikaa kunnan veistovehkeet.